

Arrest

nr. 177 925 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Burgemeester van de Stad Antwerpen van 22 juni 2016 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15 ter).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. ANTHONI, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 april 2016 diende de raadsman van verzoeker namens verzoeker een aanvraag in tot verblijf op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Bij deze aanvraag was onder bijlage 14 een attest van "crimineel onderzoek" (*criminal check*) gevoegd afkomstig van de politie van Ghana dd. 25 januari 2016 met beëdigde vertaling en met een niet-vertaald attest van de Ghanese ambassade te Brussel dd. 8 maart 2016.

Op 22 juni 2016 neemt de Burgemeester van de Stad Antwerpen de beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag voor een toelating tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag voor een toelating tot verblijf

Gelet op artikel 12bis, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, § 1, derde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Naam: A.

Voornaam: G. K.

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: 13/03/1964

Geboorteplaats: Sekondi (Ghana)

Identificatienummer in het Rijksregister:

Verklaart te verblijven te: (...)

heeft zich op 13/04/2016 aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3, en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk:

Een gelegaliseerd bewijs van goed gedrag en zeden”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 10 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 12BIS, §1, 3° VREEMDELINGENWET

1.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag tot een verblijf voor meer dan drie maanden, conform de artikelen 10, §1, 5° en 12bis, §1, 3° Vreemdelingenwet, niet in overweging wordt genomen door de stad Antwerpen en daarom niet wordt overgemaakt aan de Minister of zijn gemachtigde.

Volgens de bestreden beslissing zou verzoeker “niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3, en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” hebben overgemaakt.

In de bestreden beslissing wordt er in concreto één element aangehaald:

- Een gelegaliseerd bewijs van goed gedrag en zeden

2.

Artikel 12bis, §1, 3° Vreemdelingenwet stelt dat de aanvraag tot toelating tot verblijf kan worden ingediend bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats indien de vreemdeling zich bevindt in “Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document”.

Conform dit wetsartikel, waarop de aanvraag tot verblijf van verzoeker expliciet werd gestoeld, is het noodzakelijk dat de vreemdeling een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document voorbrengt.

Bij zijn aanvraag werd er door de verzoekende partij een kopie gevoegd van het uittreksel van het strafregister van Kameroen (“criminal check”; gedateerd op 25 januari 2016). Een Nederlandse vertaling werd tevens gevoegd. Tegelijkertijd werd een document gevoegd van de ambassade van Ghana in Brussel met de bevestiging dat het document van 25 januari 2016 volkomen legitiem is.

De overgemaakte documenten zijn gebundeld onder stuk 3.

Door verzoeker werd derhalve weldegelijk een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document voorgebracht.

Verzoeker heeft bijgevolg weldegelijk de documenten zoals "bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3, en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" gevoegd bij zijn aanvraag.

De bestreden beslissing faalt hierom naar recht.

Aangezien een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document werd bijgebracht en hierom de documenten zoals vereist door de artikelen 10, §§ 1 tot 3, en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bijbrengt, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

3.

Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing enkel bovenvermelde rechtsgronden ("de artikelen 10, §§ 1 tot 3, en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen") inroept.

Gelet op de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, baseert verzoeker zich hierom op deze artikelen om het betoog van de verwerende partij op haar rechtsgeldigheid te beoordelen.

Het kan niet worden aanvaard dat de verwerende partij gedurende de procedure nog andere rechtsgronden zou inroepen, aangezien dit aan a-posteriori-motivering zou betreffen. Een degelijke a-posteriori motivering kan niet in aanmerking worden genomen in het kader van het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verleende wettigheids-toezicht.

4.

Ten overvloede, wijst de verzoekende partij erop bij de aanvraag van verzoeker, conform de artikelen 10, §1, 5° en 12bis, §1, 3° Vreemdelingenwet, een document werd gevoegd van de ambassade van Ghana te Brussel waarbij de echtheid van de handtekening en de hoedanigheid van de ondertekenaar wordt bevestigd van het uittreksel van het strafregister (dat overigens blanco is).

Het vereiste document werd door de verzoekende partij bijgevoegd en is tevens gevoegd onder stuk 3.

De bestreden beslissing kan daarom niet rechtsgeldig voorhouden dat de vereiste documenten bij de aanvraag zouden ontbreken.

Door de verzoekende partij wordt daarom verzocht de bestreden beslissing te vernietigen ".

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Artikel 30 Wet houdende het Wetboek Internationaal Privaatrecht dd. 16 juli 2004

Artikel 30 van de Wet houdende het Wetboek Internationaal Privaatrecht dd. 16 juli 2004 bepaald:

"§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan :

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie."

Aangezien België met Ghana, de staat waarvan de betreffende stukken gevoegd onder bijlage 14 bij de aanvraag van verzoeker afkomstig zijn, geen verdrag heeft gesloten, en Ghana het zogenaamde Apostilleverdrag dd. 5 oktober 1961 niet ondertekend heeft, dienen stukken afkomstig van de Ghanese staat (i.c. de politie in Ghana en de ambassade van Ghana in België) derhalve gelegaliseerd te worden alvorens ze in België kunnen worden voorgelegd, zoals in casu bij de aanvraag tot toelating tot verblijf van verzoeker dd. 13 april 2016.

Aangezien de handtekeningen op de betreffende stukken in casu ontegensprekelijk niet werden gelegaliseerd, kunnen deze stukken niet op rechtsgeldige wijze worden voorgelegd.

Eerste middel: schending van de artikelen 10 en 12bis, §1, 3° van de Wet van 15 december 1980

In artikel 12bis, §2, 1° lid van de Wet van 15 december 1980 is voorzien dat een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document bij de aanvraag tot toelating tot verblijf moet worden gevoegd.

Ten onrechte leidt verzoeker hieruit af dat de voorgelegde stukken onder bijlage 14 bij zijn aanvraag volstaan.

Zoals reeds aangehaald, werden de handtekeningen op deze buitenlandse documenten immers niet gelegaliseerd.

Verzoeker is derhalve voorbij gegaan aan de dwingende bepalingen van artikel 30 van de Wet houdende het Wetboek Internationaal Privaatrecht, zoals supra sub II.1. geciteerd ingevolge waarvan de voorgelegde stukken niet voldoen aan de bepalingen van deze Wet dd. 16 juli 2004.

Uit het betoog van verzoeker blijkt bijgevolg dat hij de bestreden beslissing inhoudelijk niet aanvaardt, zodat hieruit kan afgeleid worden dat hij een schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt. Bij de beoordeling van die materiële motiveringsplicht behoort het echter niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid: de Raad is uitsluitend bevoegd om na te gaan of verwerende partij bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft, en of zij op grond van deze feitelijke gegevens niet in onredelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

In casu moge het duidelijk zijn dat aan de algemeen geldende bepalingen van artikel 30 WIPR niet voldaan is, waardoor de betrokken bijlage 14 aan de aanvraag tot verblijf dd. 13 april 2016 niet voldoet, hetgeen impliceert dat het door artikel 12bis, §2, 1° lid vereiste uittreksel uit het strafregister of gelijkwaardig document niet door verzoeker werd voorgelegd. Bijgevolg werden de bepalingen van de artikelen 10 en 12bis van de Wet van 15 december 1980, en van artikel 26/1 van het KB van 8 oktober 1981 door verzoeker niet nageleefd, en was verwerende partij overeenkomstig artikel 12bis, §4 van de Wet van 15 december 1980 en artikel 26/1, §1, derde lid van het KB van 8 oktober 1981 gerechtigd de bestreden beslissing tot niet-inoverwegingneming te treffen.

De opgeworpen schending van de artikelen 10 en 12 van de Wet van 15 december 1980 is bijgevolg ongegrond, daar deze artikelen, noch artikel 12bis van deze Wet niet miskend werden, en daar derhalve niet bewezen is dat verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk gehandeld zou hebben door te oordelen zoals uiteengezet in de bestreden beslissing. Van enige a posteriori motivering is geen sprake, en verzoeker maakt dit ook niet aannemelijk."

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij de aanvraag een attest van "crimineel onderzoek" (*criminal check*) gevoegd heeft, dat werd vertaald, zonder enige legalisatie van het document. De verzoekende partij stelt dat dit attest een uittreksel uit het strafregister is, minstens een gelijkwaardig document ervan. Zij verwijst naar het bepaalde in artikel 12bis, §1, 3° van de vreemdelingenwet en stelt hieraan voldaan te hebben. Minstens meent zij dat de formele motiveringsplicht werd geschonden nu geen enkele andere rechtsgrond is vermeld waarom kwestieus attest niet zou kunnen worden aanvaard.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij een aanvraag indiende in toepassing van artikel 12bis, §1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 12bis, §1, 3° en §2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt:

"§ 1

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1 ° (...)

2 ° (...)

3 ° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

(...)

§ 2

Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

Evenmin is betwist dat de verzoekende partij een attest neerlegde dat de verwerende partij in haar nota zelf omschrijft als zijnde een bewijs van goed gedrag en zeden. Dit bewijs werd door de verwerende partij niet aanvaard omdat de legalisatie van de handtekening van de Ghanese politie en van de handtekening op het attest van de Ghanese ambassade ontbreekt.

De verzoekende partij kan gevolgd worden in de mate dat zij stelt dat de bestreden beslissing de aanvraag afwijst met als enige rechtsgrond de vermelding van de “*artikelen 10, §§ 1 tot 3, en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980*”. Er dient te worden vastgesteld dat nergens uit de bewoordingen van deze artikelen blijkt dat het bewijs van goed gedrag en zeden, hetzij een uittreksel uit het strafregister moet gelegaliseerd zijn zoals de verwerende partij stelt. De wettekst stelt enkel een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig element.

Waar de verwerende partij opmerkt in haar nota dat zij artikel 30 Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) toepast om te eisen dat het document moet gelegaliseerd worden, kan de Raad enkel vaststellen dat de toepassing ervan niet is vermeld in de bestreden beslissing en de uitleg in de nota een a posteriori motief is. Het onderdeel dat de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert in samenlezing met artikel 12bis van de vreemdelingenwet is dan ook in de hierboven mate omschreven, gegrond. Er weze nog opgemerkt dat de verplichting tot legalisatie evenmin blijkt uit artikel 10 van de vreemdelingenwet of uit artikel 26/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt immers:

“§ 1

De vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3 °, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1 ° een geldig paspoort;

2 ° de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden, zoals gedefinieerd in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3 °, van de wet;

3 ° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde onmiddellijk een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren. Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.”

De Raad merkt bovendien op dat uit het bepaalde van artikel 30 WIPR zoals weergegeven in de nota, blijkt dat legalisatie noodzakelijk is voor “*een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte*”. In casu is een bewijs van goed gedrag en zeden of een uittreksel uit het strafregister geen rechterlijke beslissing en evenmin een authentieke akte.

Het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen dienen, gelet op deze vaststelling niet te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de Burgemeester van de Stad Antwerpen van 22 juni 2016 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15 ter) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN